

H.P. LOVECRAFT

Prizonierul faraonilor

Traducere din limba engleză
de Mircea Oprită

POLIROM
2020

Cuprins

Prizonierul faraonilor	5
Strada	49
Oroarea de la Red Hook	59
Tranziția lui Juan Romero	95
Azathoth	107
Descendentul	111
Cartea	117
O apariție sub clar de lună	123
Sărbătoarea	127
El	141
Cabana din ceață	159
Fiara din peștera	175
Pastorul blestemat	185
Cavoul	191
Alchimistul	207
Între zidurile din Eryx	221

În vara și toamna lui 1894, locuiam în regiunea posomorâților munți Cactus, lucrând ca simplu muncitor în faimoasa mină Norton, a cărei descoperire cu câțiva ani înainte transformase cu totul acea regiune deșertică aproape nepopulată într-un clocotitor cazan de existențe mizere. O peșteră de aur, ascunsă la mare adâncime sub un lac de munte, îl îmbogățise cum nici nu visase pe bătrânul prospector care-o descoperise, iar acum era exploatată intensiv, deoarece corporația care o cumpăraseră începuse să sape galerii. Mai fuseseră descoperite și alte grote, iar producția de metal galben era atât de ridicată, încât o armată mare și pestriță de mineri trudeau zi și noapte în numeroasele tuneluri și scobituri în stâncă. Șeful de exploatare, un oarecare domn Arthur, vorbea adesea despre formațiunile geologice aparte ale locului, speculând pe marginea extinderii galeriilor și făcând estimări cu privire la viitorul uriașei societăți miniere. După el, cavernele aurifere erau rezultatul acțiunii apei și avea credința că în scurt timp avea să fie deschisă și ultima.

Juan Romero și-a făcut apariția la Norton la puțină vreme după mine. Venind dintr-o ceată mare de mexicani neciopliți atrași acolo din țara vecină, la început ieșea în evidență înfățișarea lui. Chiar dacă de indian roșu, trăsăturile lui erau extrem de rafinate și pielea surprinzător de deschisă la culoare; în plus, nu semăna nici pe departe cu indienii locului. E ciudat că, deși era atât de diferit de marea masă a indienilor tribali și a celor amestecați cu hispanicii, Romero nu lăsa nici o clipă impresia că ar avea sânge caucazian.

Nu era conchistador castilian și nici pionier american, ci aztecul aristocrat, a cărui imagine îți venea imediat în minte când peonul tăcut se trezea în zori și se uita cu fascinație la soare cum se ridică deasupra dealurilor estice, întinzând mâinile spre astru ca și cum ar fi îndeplinit un ritual a cărui semnificație n-o cunoștea nici el. Însă doar chipul lui exprima o oarecare notă aristocratică. Neștiutor de carte și murdar, Romero își găsea locul printre ceilalți mexicani cu pielea negricioasă. Provenea, am aflat mai târziu, din clasa cea mai umilă pe scara socială din țara sa. În copilărie fusese găsit într-o colibă de munte, singurul supraviețuitor al unei epidemii ce nimicise populația regiunii. Aproape de coliba, lângă o crăpătură ciudată în stâncă, zăceau două schelete proaspăt curățate de vulturi. Probabil tot ce mai rămăsese din părinții lui. Nimeni nu le știa numele, așa că au fost repede uitați. Într-adevăr, prăbușirea colibei din chirpici și închiderea crevasci de o avalanșă care a urmat curând a contribuit și la ștergerea locului din amintire. Crescut de un hot de vite mexican care l-a dat numele său, Juan nu prea se deosebea de ai lui.

Romero îmi arăta o oarecare simpatie, datorită, fără nici o îndoială, inelului hindus vechi și neobișnuit pe care-l purtam în orele noastre de odihnă. Ce semnificație avea și cum ajunsese în posesia mea n-aș fi putut să spun. Rămăsese, în tot cazul, singurul lucru ce mă mai lega de un capitol de-acum închis al vieții mele și pentru mine era neprețuit. Curând am observat că și ciudatului mexican îi plăcea, uitându-se la el cu o expresie care alunga

orice suspiciune că ar fi fost invidios. Vechile hieroglife păreau să trezească în mintea lui neinstruită, dar ageră vagi amintiri dintr-un trecut îndepărtat. Era totuși cu neputință să mai fi văzut ceva asemănător înainte. La câteva săptămâni de la apariția lui, Romero a început să-mi fie ca un servitor credincios, în ciuda faptului că și eu eram tot un miner de rând. Discuțiile noastre erau foarte limitate, căci cunoștea doar câteva cuvinte englezești, în vreme ce eu am avut prilejul să constat că spaniola învățată la Oxford era extrem de diferită de dialectul peonului din Noua Spanie.

Întâmplarea pe care o s-o povestesc nu mi-a fost vestită de nici o premoniție. Cu tot interesul pe care-l nutream față de omul Romero și deși inelul avea asupra lui un efect bizar, cred că nici unul dintre noi nu s-a așteptat cătuși de puțin la ceea ce-a urmat când s-a produs explozia. Considerentele geologice impuseseră extinderea minei în adâncime din cel mai jos punct al zonei subterane, iar convingerea șefului de exploatare că dedesubt era o rocă extrem de solidă a determinat plasarea unei cantități imense de dinamită. Romero și cu mine n-am avut nici un rol în această operație, fapt ce explică de ce am aflat de condițiile extraordinare din relatările altora. Încărcătura, mai mare poate decât se estimase, a părut să zguduie întregul munte. Pe pante, ferestrele barăcilor noastre s-au făcut țandări și în galeriile mai apropiate minerii au fost trântiți la pământ. Lacul Jewel, care era deasupra scenei evenimentelor, s-a umflat ca pe timp de furtună. Când s-a făcut inspecția după aceea, s-a văzut că se căscase un

nou abis, nesfârșit, chiar pe locul deflagrației, un hâu nemăsurat, de proporții atât de monstruoase, încât nici o frânghie disponibilă nu reușea să-l măsoare, nici toate lămpile să-l lumineze îndeajuns. Uluiți, săpătorii s-au sfătuit cu șeful de exploatare, care a dat dispoziție să se aducă la prăpastie colaci mari de funie, iar aceasta să fie desfășurată și coborâtă până avea să se atingă fundul.

Ceva mai târziu, muncitorii s-au prezentat la șeful nostru pentru a-l aduce la cunoștință eșecul încercării. Ferm, dar respectuos, i-au comunicat refuzul lor de-a se întoarce acolo, altfel zis, de-a mai lucra în mină câtă vreme prăpastia n-avea să fie rambleiată. În mod neîndoielnic, ceea ce se întâmplase le depășea competența, deoarece se vădise că prăpastia n-avea fund. Șeful nu le-a reproșat nimic. În schimb, a reflectat îndelung și a făcut multe planuri pentru a doua zi. Echipa de noapte n-a lucrat.

Pe la două dimineața, un coiot singuratic a slobozit un urlet lugubru pe panta muntelui. De undeva de pe șantier, un câine a răspuns – la urletul colotului sau la altceva. O furtună stătea să izbucnească peste lanțul muntos și nori cu forme bizare se adunau cumplit peste peticul încetșat de lumină ceastă care reprezenta strădaniile lunii în creștere de a străluci prin pătura groasă de cirrostratus. M-a trezit glasul lui Romero, care stătea în patul de deasupra. O voce entuziasmată și încordată de un fel de așteptare pe care n-o puteam înțelege:

— *Madre de Dios! El sonido... Ese sonido... Oiga Vd! Lo oye Vd? Señor, SUNETUL ĂLA!*

Am ascultat, întrebându-mă la ce sunet se referea. Coiotul, câinele, furtuna, toate se auzeau, aceasta din urmă devenind tot mai violentă pe măsură ce vântul vuia din ce în ce mai tare și mai furios. Pe fereastra barăcii se vedeau fulgere. L-am întrebat pe mexicanul agitat, repetând sunetele pe care le auzisem:

— *El coyote? El perro? El viento?*

Însă Romero nu mi-a răspuns. După aceea a început să-mi spună în șoaptă, ca înflorat:

— *El ritmo, Señor... El ritmo de la tierra...*
**BĂTAIA ASTA DIN MĂRUNTAIELE PĂMÂN-
TULUI!**

Atunci am auzit și eu. Da, am auzit și am început să tremur, fără să știu de ce.

Depart, foarte departe sub mine era un sunet – un ritm, exact așa cum spusese peonul – care, deși extrem de slab, acoperea chiar și câinele, coiotul și furtuna care se întetea. Inutil să încerci să-l descrii – era cu neputință de descris. Poate că semăna puțin cu huruitul motoarelor unui vapor uriaș, așa cum ar fi simțite ele de pe punte, însă nu era atât de mecanic, părea a avea viață, conștiință. Dintre toate însușirile lui, ce mă impresiona mai mult era *depărtarea*. În minte mi se învălmășeau fragmente dintr-un fragment de Joseph Ganvill pe care Poe l-a citat cu un efect copleșitor: „vastitatea, profunzimea și insondabilul lucrărilor Lui, care au o adâncime mai mare decât fântâna lui Democrit”.

Deodată, Romero a sărit din pat și s-a postat dinaintea mea, cu ochii țintă la inelul ciudat de pe mâna mea, care scânteia straniu la fiecare fulger, apoi s-a uitat cu atenție spre mină. M-am ridicat și eu și am rămas amândoi

nemișcați o vreme, cu urechile ciulite, pe când ritmul neliniștitor părea să capete din ce în ce mai multă viață. Atunci, ca atrași de ceva străin de voința noastră, am făcut câțiva pași spre ușă, al cărei zăngănit în calea vijeliei ne dădea senzația liniștitoare a unei realități pământești. Cântecul din adâncuri – căci cu un cântec semăna de-acum ritmul acela – a început să se audă mai tare și mai deslușit, iar noi ne-am simțit împinși irezistibil în mijlocul furtunii și apoi spre întunecimea căscată a puțului.

N-am întâlnit nici o făptură vie, întrucât echipele de noapte nu mai lucrau și trebuie să fi fost la Dry Gulch, picurând zvonuri sinistre în urechea vreunui barman somnoros. La ghereta paznicului a apărut un pătrățel de lumină gălbuie ca ochiul unui gardian. M-am întrebat o clipă cum suporta el sunetul ritmic, dar Romero grăbise pasul acum, așa că l-am urmat fără să mă opresc.

Când am coborât în puț, sunetul de dedesubt a început să fie mai complex. Am avut impresia că semăna îngrozitor cu un soi de ceremonie orientală, cu bătăi de tobă și voci care cântau. După cum știți, am trăit multă vreme în India. Romero și cu mine am înaintat fără ezitare palpabilă prin galerii și pe scările care coborau. Mergeam spre lucrul care ne atrăgea, fără să ne putem stăpâni însă teama și șovăiala. La un moment dat, am crezut că mi-am pierdut mințile – asta când, întrebându-mă cum de era drumul luminat, când n-aveam nici felinar, nici lumânare, am observat că inelul străvechi de pe degetul meu emana o strălucire bizară, împrăștiind lumină palidă prin aerul umed și greu.